

รหัสโรครัก

云鬓添香

2

ของซึ่งยาของ 狂上加狂 เขียน
Honey Toast แปล

ขอขอบคุณ

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

แถมใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

หลังจากเล่มแรกจบลงที่บิดาจอมเจ้าเล่ห์ของชูลั้วอินก่อเรื่องใหญ่ถึงขั้นทำผิดอาญาบ้านเมือง เล่มนี้เรามาตามลุ้นกันต่อค่ะว่าชูลั้วอินจะช่วยบิดาของนางอย่างไร แล้วมารดาเลี้ยงของนางจะวางแผนร้ายจัดการนางอีกหรือเปล่า

นอกจากต้องวุ่นวายกับเรื่องในครอบครัวแล้ว เรื่องของหานหลินเฟิงเพื่อนบ้านใกล้เคียงก็ทำให้นางปวดศีรษะไม่แพ้กัน หลังจากที่อยู่แล้วว่าเป็นโจรร้ายบนเรือผู้นั้นก็ใช้นางจะหนีเขาพ้น มีหน้าซำยังต้องเข้าไปพัวพันกับชื่อจอมจอมเสเพลมากขึ้นจนถึงกับต้องตกกระไดพลอยโจนแต่งงานกันอย่างที่มีอาจปฏิเสศได้!

ชูลั้วอินจะอย่างไรกับเคราะห์ร้ายที่เถาเถาเข้ามาไม่หยุดหย่อนเช่นนี้ นางจะต้องแต่งงานกับบุรุษชื่อเสียงฉาวโฉ่ผู้นี้จริงๆ หรือ ถ้าอยากรู้แล้วไปติดตามเรื่องราวกันต่อได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

ในใจชั่วลัทธิวนิดหัวนั้นไหวไม่ได้ ต่อให้มองไม่เห็นใบหน้าของหานซือจื่อ
นางก็นึกถึงสีหน้ายุ่งยากใจของเขาได้ ดูเหมือนว่าจะแฝงความ...น่ารักไว้
อย่างบอกไม่ถูก

นางไม่ตอบ แต่จุ่มพิตที่คิ้วของเขาเบาๆ แล้วถามว่า "ตรงนี้ไม่ชวนมอง
หรือ" จากนั้นก็จุ่มพิตที่ดวงตาของเขาอีก "หรือว่าตรงนี้ไม่ชวนมองมากพอ
เจ้าคะ"

ครั้นจุ่มพิตซุกซนแตะแต้มประพรมไปจนทั่วยอมเป็นการจุ่มประกายไฟ
ให้ลูกกลมเรีงแรง

หานหลินเฟิงไม่ไ้หนอนหนังสือคร่ำครี สตรีในดวงใจบอกไปถึงเพียงนี้
แล้ว หากเขายังไม่ตอบสนองอีกจะไม่ทำให้บรรยาศหวานซึ่งรัญจวนใจ
ต้องสูญเปล่าไปหรือไม่

แนะนำตัวละคร

- * ชูลั้ววีน บุตรสาวคนโตสกุลชู เป็นหญิงตาบอด รูปร่างงดงาม เฉลียวฉลาด มีฝีมือในการทำเครื่องหอม
- * หานหลินเฟิง เป่ย์เจิ้นอ๋องชื่อจื่อ มีรูปโฉมหล่อเหลาคมสัน วรยุทธ์แกร่งกล้า ต้องแสร้งทำเป็นบุรุษเสเพล เพื่อมิให้อ๋องเต่เฟ่งเล็ง
- * ลู่ซือ อดีตคู่มั่นของชูลั้ววีน มีสติปัญญาดี สุขภาพอ่อนโยน มีความมุ่งมั่นที่จะเข้าสู่เส้นทางขุนนาง
- * องค์หญิงอวิ๋หยาง พระธิดาที่ฮ่องเต้โปรดปรานมากที่สุด มีนิสัยดีอ่อนน้อม หวังขึ้นชอบเครื่องหอมเป็นชีวิตจิตใจ
- * จ้าวตัง พระสวามีขององค์หญิงอวิ๋หยาง แม่ทัพคู่ใจของฮ่องเต้ เป็นบุรุษอกสามศอกที่รักบ้านเมืองยิ่งชีพ
- * ฟางจิ้นซู คุณหนูรองสกุลฟาง บุตรสาวคนรองของหลู่กั้วกง มีนิสัยหยิ่งโสเอาแต่ใจ มิไฉนให้หานหลินเฟิง

Copyright

36

ซูว์ววินไม่สนใจคำพูดด้วยอารมณ์ของบิดา นางซักถามวิธีที่เขา
นำเครื่องราชบรรณาการไปขายถึงกำไรร้อยละเอ็ด ก่อนจะนั่งคิดไป
เล็กน้อยแล้วเอ่ยขึ้น

"ตามหลักแล้วต่อไปให้เครื่องราชบรรณาการที่เก็บอยู่ในห้องคลัง
ของกองการค้าหลวงเหลือค้างอยู่จนหมดอายุก็นำออกมาขายต่อไม่ได้
ได้แต่ต้องทำลายทิ้ง..." นางหยุดตรึงตรองอีกคราแล้วกล่าวอย่างเยือกเย็น
"ข้าเคยได้ยินลู่หลังซิวเล่าว่าสมัยของท่านปู่นางเป็นช่วงที่บ้านเมืองประสบ
ทุกข์ภัย ทางกองการค้าหลวงส่งคนเข้าวังหลวงไปทูลขอพระราชโองการ
แล้วให้ท่านปู่ของนางเสาะหาลู่ทางนำแพรรณเครื่องราชบรรณาการ
ที่ควรทำลายทิ้งแต่แรกไปขาย จากนั้นก็จัดสรรเงินให้แก่กรมอากรโดยตรง
ถือว่าไอรสสวรรค์มีพระเมตตาต่อราษฎร ยามนี้เขตแดนที่เกิดภัยแล้ง
ทางแดนเหนือยังสู้รบกันไม่หยุดหย่อน ท่านพ่อสามารถใช้เงินคืนแทน

ได้เจ้าคะ ก่อนนั้นต้องพูดหวานล่อมให้หัวหน้ากองการค้าหลงไปหลง
ขอพระราชทานุญาต ขอแค่มีพระบัญชาที่เท่ากับว่าเครื่องราชบรรณาการนี้
ขายออกไปตามพระราชโองการ ถึงตอนนั้นท่านค่อยลงบัญชีโอนถ่ายเงิน
ไปให้กรมอากร เรื่องนี้ก็เป็นอันสะสางได้แล้ว"

ซูหงเหมิงฟังแล้วแทบหัวร่อออกมา เขาถลึงตาเอ๋ยเสียงกระซิบ
"ข้าได้เงินมาไม่เท่าไร เงินก้อนนั้นถูกหัวหน้ากองการค้าหลงกับผู้ดูแล
ห้องคลังคนอื่นๆ แบ่งกันไปหมดแล้ว มีหน้าข้ายังมีส่วนหนึ่งมอบให้ชนที่
ของสำนักขันทีฝ่ายในอีก ถึงข้าเต็มใจขายเนื้อในปากออกมา แต่พวกนั้น
จะยินยอมหรือ" พูดแล้วก็ย่ำเท้าไปตามพื้นห้องวนไปวนมาหลายรอบ
ถึงตบมือกล่าวอีกว่า "หรือเจ้าจะให้ข้าวิ่งไปตามจนของพวกผู้บังคับบัญชา
บอกว่าภรรยา กับบุตรสาวของข้าเสียสติไปแล้ว ทะเลาะตบตีกันในเรื่องหลัง
จนก่อปัญหาให้กองการค้าหลงเช่นนั้นหรือ เวลานี้กระทั่งคำข่มขู่ของภรรยา
ข้ายังไม่กล้าเปิดเผยออกมา เกรงว่าเบื้องบนจะลงอาญาข้าไปพร้อมกัน!
เจ้านี่ช่างไร้เดียงสาเหลือเกิน!"

ซูลั่วววินกลับพูดด้วยน้ำเสียงดังเดิม "ข้าไม่ได้บอกให้ไปขอเงินจาก
พวกใต้เท้าเหล่านั้น ความหมายของข้าคือให้ท่านพ่อเป็นคนนำเงินออกมา
อุดหนุน^๑ทั้งหมดเจ้าคะ"

ซูหงเหมิงได้ยินถ้อยคำนี้แล้วก็เดินผางอย่างสุดระงับ เขาลดเสียงให้
เบาลงก่อนเอ็ดนาง "เจ้าเสียสติไปแล้วรี! เจ้ารู้หรือไม่ว่าเงินทั้งหมดนั้นเท่าไร
กันแน่ จะให้ข้าอุดหนุน^๑ทั้งหมดหรือ เช่นนั้นไม่ต้องสิ้นเนื้อประดาตัวกันแล้ว
หรือไร"

ซูลั่วววินไม่สะดุ้งสะเทือน นางกล่าวเสียงเย็นว่า "ร้านโสเภณีทำการค้า
มานานหลายปีเพียงนี้ เป็นไปไม่ได้ที่จะเจียดเงินก้อนนี้ออกมาไม่ได้ ท่านพ่อ

ไม่เคารพอาญาบ้านเมืองก่อนเอง ถ้าสามารถหลบเลี่ยงโทษจงจำได้ ถูกปรับเงินบ้างก็เป็นเรื่องสมควรมิใช่หรือ แทนที่จะต้องหวาดหวั่นไม่เป็นสุข อยู่ตลอดเพราะถูกคนจับจุดอ่อนไว้ มิสู้ใช้เงินฟาดเคราะห์ตัดปัญหา ที่จะตามมาในภายหลังไปเสีย"

จะเอาเงินจากซุนหงเหมิงไม่ต่างอันใดกับการเอาชีวิตของเขา แม้รู้ว่า บุตรสาวกล่าวอย่างมีเหตุผล อีกทั้งวิธีนี้ยังพอนับได้ว่าเป็นหนทางในการแก้ไข ทุกอย่างให้ถูกต้อง แต่ว่าจะ让她เสียเงินก้อนใหญ่ก็รู้สึกทรมานใจยิ่งกว่า เสียชีวิตจริงๆ

ซูลั่วววินรู้จักนิสัยใจคอของบิดาดี แล้วก็รู้ว่าหากไม่จู้จู้ด่อนคงเป็นเรื่องยากที่จะทำให้เขาตัดสินใจอย่างเด็ดขาด

นางนึกถึงเรื่องที่คุณดูแลจนสกุลซุนแพร่พรายให้ฟัง จึงแค้นหัวเราะ แล้วถามต่อไป "คราวนี้ติงเพ่ยเรียกให้ท่านพ่อมาพูดชมซู่ซ่าเพียงอย่างเดียว ไม่มีคำพูดอื่นอีกหรือเจ้าคะ"

ครั้นบุตรสาวถามเช่นนี้ ซุนหงเหมิงก็พูดอย่างลั้งเล "ติงเพ่ยเจ็บใจเพราะเสียทำให้เจ้าครั้งใหญ่ นางบอกข้าว่าอยากให้เจ้าแต่งงานกับบุตรชายคนโตของพี่ชายนาง..."

พอเอ่ยคำนี้จบเขาเห็นบุตรสาวยกถ้วยชาขึ้นจึงรีบเอนกายไปข้างหลัง ด้วยกลัวว่านางจะสาธตรา้อนในใส่อีก

ทว่าซูลั่วววินไม่ได้สาธตรา เพียงยกช้อนดื่มวดเดียวจนหมดถ้วยแล้ว กล่าวซ้ำๆ "บัดนี้กิจการร้านโซ่วเซียงของข้าถือว่าเจริญรุ่งเรือง หากสกุลติงรับข้าเป็นลูกสะใภ้เข้าตระกูลก็เท่ากับได้บ่อนเงินบ่อทองไป แต่จิตใจคนเรา ล้วนละโมภไม่รู้จักพอ ไม่รู้ว่าญาติพี่น้องเช่นข้าจะสนองความละโมภของ พี่น้องสกุลติงได้หรือไม่ อีกทั้งในเมื่อเรื่องแต่งงานของไฉ่เจียนยังไร้ที่แว

ยกนางให้ญาติผู้พี่ไปเสียทั้งหมดเรื่อง ท่านพ่ออายุปุนี่แล้ว คาดว่าคงมีชีวิตอยู่ได้ไม่นานกว่าติงเพย รอถึงวันที่ท่านปิดตานอนหลับชั่ววันจันทร์ เกรงว่าร้านค้าของสกุลซุเราล้วนต้องเปลี่ยนเป็นของคนสกุลติง...ไม่รู้ว่าท่านลุงติงจะเห็นอกเห็นใจบุตรชายสามคนของสกุลซุ เหลือเศษอาหารเจือจานพวกเขาสักนิดหรือไม่..."

นางพุดด้วยน้ำเสียงเอื่อยเฉื่อย หากแต่ในหัวนายท่านใหญ่สกุลซุกลับมีภาพบุตรชายสามคนถูกพี่น้องจอมอันธพาลสองคนของสกุลติงขับไล่ไล่ส่งที่หน้าห้องโถงตั้งศพของตนปรากฏขึ้นมาแล้ว

เท่าที่เขารู้จักเจ้าพวกอันธพาลสกุลติง ถ้อยคำของบุตรสาวหาใช่คำขู่เกินจริงไม่!

นึกว่าเขาไม่รู้หรือว่าติงเพยลอบจูนเจอบ้านเดิมมาโดยตลอด เดิมทีแค่ทะเลาะกันด้วยเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ตอนนี้อีกฝ่ายกลับกุมความลับของเขาเอาไว้ ทั้งยังหวังรวบสมบัติของเขาไปด้วย!

เมื่อเปรียบเทียบกันเช่นนี้ หากหลุดพ้นจากการควบคุมของติงเพยได้ ถึงต้องสละเงินทองกองเท่าภูเขาเขาก็คุ้มค่า

อย่างน้อยที่สุดก็ไม่ควรปล่อยให้ซู่ไฉเจียน ซู่จิ้นกวน และซู่จิ้นเจิงต้องถูกมารดาแท้ๆ ถ่วงอนาคตไว้ หากไม่แล้วเขาคงถูกคนสกุลติงเกาะกินไปตลอดชีวิตเป็นแน่!

ต่อให้ซู่หงเหมิงไม่เป็นขุนนาง เขาก็ยังมีทรัพย์สินสมบัติล้นเหลือ เงินสูญไปค่อยหาใหม่วันหลังได้ แต่ถ้าเรื่องนี้ถูกเปิดเผยออกมาเมื่อใด ไม่เพียงบ้านแตกสาแหรกขาด สมบัติพัสถานประดามีล้วนต้องถูกยึดเข้าคลังหลวง

อันที่จริงเขาเคยคิดเรื่องพวกนี้อยู่ในใจ เพียงแต่ไม่ได้ใคร่ครวญผลดีผลเสียออกมาตรงๆ อย่างถี่ถ่วนเป็นเหตุเป็นผล ทว่าขณะนี้บุตรสาวเอ๋ยเตือน

อย่างรอบคอบ เขาจึงตกลงปลงใจได้ในที่สุด

บุตรสาวของเขาพูดได้ถูกต้อง ตราบใดที่ขุนเขาเขียวขจียังคงอยู่
ไม่ต้องกลัวไร้พินเผา* แทนที่จะยอมถูกตึงเพียบปั้งคับเช่นนี้ มีผู้กำจัด
กระป๋องยาวสามช่อเหนือศีรษะออกไปก่อน แล้วค่อยสลัดสรีระใจอำมหิต
คนนั้นทิ้งตามไปที่หลัง

กระนั้นวิธีของบุตรสาวก็ยังไม่ค่อยรัดกุมนัก อีกทั้งเรื่องทูลขอ
พระราชานุญาตสมควรทำประการใดดี

ทางด้านซูลัวอวินมีแผนการอยู่ในใจเรียบร้อย "ทุกเดือนทางวังหลวง
จะส่งคนมาตรวจเทียบบัญชีกับท่านพ่อมิใช่หรือเจ้าคะ ท่านพ่อรู้จักผู้คน
กว้างขวาง ยอมหวานเงินเพิ่มสักหน่อย เพียงบอกว่าท่านอยากสร้าง
ความชอบได้เลื่อนตำแหน่ง แต่ไม่ได้รับความสำคัญจากใต้เท้าหัวหน้ากอง
การคลังหลวง จึงอยากใช้ช่องทางอื่นดู แต่ขอให้ทุกคนช่วยเป็นปากเป็นเสียง
ให้ด้วย จากนั้นค่อยบอกใต้เท้าหัวหน้ากองการคลังหลวงว่าเบื่องบนได้เข้ามา
อย่างไรที่สุดรู้ เกรงว่าอีกสักพักจะมาตรวจเทียบบัญชี ใต้เท้าหัวหน้ากอง
การคลังหลวงจะต้องตื่นตระหนกเป็นแน่ ท่านก็บอกไปอีกว่ายินยอมพร้อมใจ
แบ่งเบาภาระให้ได้เท่า อดูรู้ไว้ในสมุดบัญชี เมื่อเป็นเช่นนี้ได้เท้าหัวหน้ากอง
การคลังหลวงก็จะไปทูลขอพระราชานุญาตจากวังหลวงเอง ท่านออกเงิน
ส่วนใต้เท้าหัวหน้ากองการคลังหลวงออกหน้า ทุกคนยินดีกันถ้วนหน้า ถือว่า
หนีพ้นจากฟ้าผ่าลงกลางศีรษะ"

ซูลิงเหมิงฟังแล้วเห็นว่านี่พอนับเป็นทางออกได้ เพียงแต่อยากทำให้
สำเร็จต้องควักเงินเป็นสินน้ำใจมากนัก

ครั้นคิดว่าต้องใช้เงินทองมากมายเพียงนั้น...ซูลิงเหมิงก็รู้สึกเจ็บปวด

* ตราบใดที่ขุนเขาเขียวขจียังคงอยู่ ไม่ต้องกลัวไร้พินเผา หมายถึงตราบใดที่ยังมีชีวิตอยู่ก็ยังมีโอกาสและ
ความหวัง

เหมือนใจจะขาด เดินไหล่ห่อคอตตกออกจากตรอกเถียนสู้อยู่ด้วยผีทำหน้กึ่ง

หลังจากบิดากลับไปซูลัวววินก็ไม่ได้รู้สึกโล่งอก

ความจริงแล้วการลอบขายเครื่องราชบรรณาการจะเป็นเรื่องเล็กหรือเรื่องใหญ่ก็ได้ ขึ้นอยู่กับว่าเข้าหาคนถูกทางหรือไม่ ประกอบกับใช้เงินอย่างตระหนี่ถี่เหนียวหรือไม่

ขอแค่ซุนเหมิงคิดได้และยอมออกเงินสะสางบัญชีให้ถูกต้อง ซื่อเสียงที่ได้จากการแบ่งเบารภาระให้ฮ่องเต้เช่นนี้ เหล่าหัวหน้ากองการค้าหลวงทั้งหลายย่อมต้องสนับสนุนด้วยความเต็มใจ

และเมื่อบิดาสลัดความกังวลจากการกระทำความผิดอาญาแผ่นดินนี้ ได้จะต้องเสียเงินก้อนใหญ่เป็นแน่ ด้วยนิสัยของบิดาไม่มีทางละเว้นติงเพยโดยง่ายเด็ดขาด คงมิใช่แค่ส่งตัวไปที่บ้านเดิมเท่านั้นอีก

ถึงตอนนั้นมารดาเลี้ยงของนางผู้นั้นก็จะเดินมาถึงทางตัน วันเวลาแห่งความสุขก็ถึงคราวสิ้นสุดลง

ทว่านางรู้จักนายท่านใหญ่สกุลซุนนี้ดี เกรงว่าบิดาจะเป็นดังคำกล่าวที่ว่า ผ่าท้องซ่อนมุก* เห็นเงินทองสำคัญยิ่งกว่าชีวิต

หลายวันต่อจากนั้นนางยังต้องคอยพุดย่าเตือนบิดาไม่ให้เขาเปลี่ยนใจ เมื่อคิดถึงตรงนี้ซูลัวววินก็รู้สึกอัดอั้นตันใจอยู่บ้าง นางลุกขึ้นอำทำไปตามพื้นที่เพิงปูหินกรวดใหม่ออกไปเดินเล่นในลานเรือน

แต่ก้าวขาออกจากประตูห้องหนังสือได้ไม่ทันไรก็พลันได้กลิ่นหอมของกิงการบูรจางๆ ซูลัวววินสงสัยว่าจะมีคนอยู่หน้าห้องจึงเอ่ยปากถาม

พอดีเสียงเฉ่าที่ออกไปส่งนายท่านใหญ่สกุลซุนเพ็งกลับมา นางเห็น

* ผ่าท้องซ่อนมุก หมายถึงคนที่เห็นแก่ของนอกกายจนยอมทำร้ายตนเอง

คุณหนูของตนพูดกับความว่างเปล่าก็เอื่อยขึ้น "คุณหนูใหญ่ ในลานเรือน
ไม่มีคนอื่น ท่านพูดกับใครหรือเจ้าคะ"

ซู่ววินนิ่งงันไปครู่หนึ่ง คิดได้ว่าสองวันก่อนทางจวนซื้อจื่อส่งคน
ถือเครื่องหอมมามอบให้ซูกุยเยียน บางทีน้องชายนางอาจจุดเครื่องหอมแล้ว
กลืนลอยมาถึงหน้าประตู

กระนั้นเวลานี้นางไม่ใส่ใจคำนึงถึงเรื่องพวกนี้ หวังเพียงว่าบิดา
จะแก้ไขความผิดที่กระทำไว้ให้จบลงโดยไว

เมื่อเรื่องนี้จบลงแล้วนางยังต้องกล่าวเตือนบิดาว่าอย่าหมกมุ่นในเรื่อง
เป็นขุนนางจนเกินไป รีบสละตำแหน่งหน้าที่ในกองการค้าหลวงเสีย มิฉะนั้น
ดูจากการประพฤติปฏิบัติตนของเขาแล้ว ไม่ช้าก็เร็วคงต้องก่อเรื่องใหญ่
น่าพรันพริ้งยิ่งกว่านี้ เป็นเหตุให้นางกับน้องชายต้องพลอยเดือดร้อนไปด้วย

เริ่มแรกซูหงเหมิงยังวิ่งวนจัดการเรื่องนี้ด้วยความกระตือรือร้น แต่
ผ่านมาได้ไม่กี่วันก็เจียบไป ซู่ววินไปหาถึงที่ร้านโส่วเว่ย เขากลับบ้ายเบี่ยง
ไม่ยอมพบนาง

ต่อมานางต้องไปดักรอตรงหน้าประตูที่ว่าการกองการค้าหลวง
ถึงได้พบบิดา

ซูหงเหมิงเห็นว่าสลัดบุตรสาวไม่หลุดจึงจำต้องดึงนางไปที่โรงน้ำชา
ใกล้ๆ มองหาห้องส่วนตัวเจียบเสียบสนทนากัน

"ตอนนั้นดิ้งเพยแค่มิโหจนขาดสติไป ภายหลังนางมาร้องไห้ร้องไห้
กับข้า บอกตามตรงว่ากลัวข้าทอดทิ้งนางถึงได้ทำเรื่องเช่นนั้น หากนาง
มีชีวิตที่สงบและเป็นสุข ใครกันจะอยากยุ่งเกี่ยวกับเรื่องอื้อฉาวพรรคนี้น หรือ
นางวาดหวังให้ข้าลุ่มจม จากนั้นคนทั้งตระกูลต้องไปขอทานเขากินแล้ว นาง

พูดแล้วว่าขอแค่เจ้ารู้ผลเสียของเรื่องนี้ อย่าเอาความเป็นมาของนาง เทียวโพนทะนาไปทั่ว ให้จันทนจันทิงได้สอบวิชาความรู้อย่างเต็มที่ นาง จะไม่ชักใช้ไล่เลียงความผิดที่ผ่านไปแล้ว และจะไม่ยกเรื่องนี้มาข่มขู่ซ้ำอีก... สำหรับวิธีของเจ้านับเป็นทางแก้ะไรกัน แต่สิ้นเนื้อประดาตัวในอีกทางหนึ่ง ต่างหากเล่า!"

ตอนที่ซุหงเหมิงกล่าวทั้งหมดนี้ สีหน้าของเขาด່อนคลาย ไม่หลงเหลือ ร่องรอยความหวาดหวั่นพรั่นพรึงเช่นวันที่มาหาบุตรสาวให้เห็นอีก น้ำเสียง ยังแผ่งนัยว่า 'ให้เรื่องนี้ยุติลงเท่านี้'

ที่แท้หลังจากกลับไปวันนั้นเขาเรียกให้ผู้ดูแลบัญชีหยิบสมุดบัญชี มารวบรวมยอดเงินทั้งหมด ถ้ามีเงินไม่พอก็ต้องขายที่นาบ้านค้าเปลี่ยนเป็นเงิน

เขายุ่งวุ่นวายเพียงนี้ ดิงเพ่ยยอมระแคะระคายเป็นธรรมดา ครั้นนาง เลิกคว่ำถามเขาว่าจะทำอะไร ซุหงเหมิงกลับตอบอย่างเฉียบขาดว่าจะขาย ทรัพย์สินสมบัติอุดรรัฐ ชดใช้เงินที่ได้จากการขายเครื่องราชบรรณาการแก้ंगाไร ทั้งหมด

ดิงเพ่ยได้ยินแล้วก็ถลาเข้ามาแย่งสมุดบัญชีกับโฉนดที่นาทันที 'นางเด็กคนนั้นเสียสติไปแล้ว ท่านก็เสียสติไปด้วยหรือ ถึงกับทำตาม ความคิดที่ไม่ได้เรื่องของนาง'

มาบัดนี้ความดุเดือดก้าวร้าวตอนกุมความลับข่มขู่คนอื่นของดิงเพ่ย ลดทอนลงไปเกินครึ่ง ใบหน้าซีกหนึ่งยังเป็นแผลพุพอง นางรำให้ น้ำตานองหน้าประหนึ่งบุปผาต้องฝน ไต่ถามซุหงเหมิงว่าคิดว่านางเป็น คนใจร้ายอยากเล่นงานสกุลซุไม่ให้สงบสุขจริง ๆ หรือ

ขอเพียงซุหงเหมิงดีต่อนางจากใจจริง นางยอมต้องทุ่มเทใจช่วยเหลือเขา ดูแลกิจการของตระกูลให้เติบโตยิ่งใหญ๋ ไฉนเลยจะทำเรื่องที่เป็นการให้ร้าย

คนอื่นโดยที่ตนเองไม่ได้ประโยชน์เช่นนั้น

อุบายที่ชั่วลั่วววินคิดออกมาก็แสนจะเบาปัญญา เพื่อไม่ให้ถูกคนจับจุดอ่อน ถึงกับต้องสละทรัพย์สินสมบัติของสกุลชู่ไปมากกว่าครึ่ง

ครั้นถึงเพียงแสดงท่าทีลตราวาคอกเช่นนี้ ชูหงเหมิงก็รู้สึกเห็นพ้องกับเหตุผลของนางไปด้วย

เพื่อความเป็นไปได้ 'เศษหนึ่งส่วนหมื่น'* ถึงกับต้องสูญเสียเงินทองก้อนโตจริงๆ หรือ

อีกประการหนึ่งเงินที่ได้จากการยกยอกเครื่องราชบรรณาการ เขามีได้รับไว้คนเดียว อาศัยอะไรให้เขาจ่ายเงินชดเชย มีหน้าซำยังให้ผู้บังคับบัญชาไปขอความดีความชอบแทน

แม้ว่าเขาจะบังเกิดความลังเลอยู่ในใจ แต่กลับดีดลูกคิดเสี่ยงดังสนั่นหวั่นไหวต่อหน้าตังเพ่ย ทำเอานางตกอกตกใจนึกว่าเขาจะขายที่นาชาติใช้เงินจริงๆ ได้แต่อ่อนข้อยอมจำนน เหยื่อขอภัยเขาไม่หยุด

ตอนแรกนางมั่นใจว่าสามารถชู้วัญชูหงเหมิงถึงได้อาละวาดยกใหญ่หาได้คิดจะต่อสู้กันถึงขั้นย่อเย้ยบอบช้ำกันไปทั้งสองฝ่าย ถ้าชูหงเหมิงขายทรัพย์สินสมบัติเพื่อชาติใช้บัญชีหลวง บุตรชายบุตรสาวของนางจะมีอะไรได้รับมรดกน้อยลงไปเกินครึ่งหรือ

ด้วยเหตุนี้ตังเพ่ยจึงกลับมาเป็นสตรีอ่อนโยนช่างเอาใจใส่เป็นนิจดังเดิมอีกครั้ง ทั้งยังตามตัวพี่ชายสกุลติงมาขอภัยสามี ทำให้ชูหงเหมิงอารมณ์ดีขึ้นถึงได้วางธงรบสงบศึกกันเพียงเท่านี้

ตังเพ่ยเห็นว่าตนกุมความลับสำคัญเรื่องนี้ของชูหงเหมิงไว้ก็เพียงพอที่จะกำราบนางตัวชั่วลั่วววินได้ ต่อแต่นี้ไปทุกคนเป็นเช่นน้ำบ่อไม่ยุ่งน้ำคลอง

* มาจากสำนวนที่ว่า 'ไม่กลัวหนึ่งหมื่น กลัวแต่เศษหนึ่งส่วนหมื่น' หมายถึงคนแหม้มักไม่กลัวสิ่งที่เกิดขึ้นบ่อยๆ แต่กลัวกลัสิ่งที่นานๆ จะเกิดขึ้น จึงควรเตรียมพร้อมไว้เสมอ อย่าได้ประมาท

ต่างคนต่างอยู่เป็นอันสิ้นเรื่อง

ชูลั้วววินเข้าใจในที่สุดว่าชูหงเหมิงมีความคิดที่จะไกล่เกลี่ยอย่างขอไปที ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้เอาตัวรอดตามเคย

บิดากล่าวอย่างมั่นใจเต็มอก แต่จะเป็นไปได้หรือ อีกทั้งดูจากท่าทีในตอนนั้นแล้วบิดาไม่ได้อยากลาออกจากตำแหน่งขุนนางแม้เพียงสักนิด

ปีนี้บิดาเอาเครื่องราชบรรณาการไปแก้งำไรขายต่อให้คนอื่น แล้วปีหน้าจะวางมือไม่ยุ่งเกี่ยวได้หรือ ถ้าทุกๆ ปีเขาทำเช่นนี้จนเห็นเป็นเรื่องปกติทันทีที่เรื่องนี้ถูกเปิดเผยจะไม่ยิ่งเข้าตำราที่ว่ารังที่พลิกคว่ำไม่มีไข่ที่สมบูรณ์* หรือไร

ชูลั้วววินยังอยากเตือนสติบิดา ทว่าเขาไม่เต็มใจรับฟังแล้ว "ข้ายุ่งเรื่องของเจ้าไม่ได้ เจ้าเป็นคนเจ้าความคิดมาแต่ไหนแต่ไร สามารถตัดสินใจด้วยตนเอง แต่อย่าได้คิดควบคุมทุกคนในครอบครัว หลังจากนั้นเจ้าก็อยู่ส่วนเจ้า ไม่มีใครไปต่อแยกับเจ้าอีก เจ้าก็ถือเสียว่าทำบุญเกิดอย่างก่อกรรมชีวิตที่เป็นปกติสุขของสกุลชูเลย"

หลังได้ยินดังเพียบบอกว่าดูเหมือนชูลั้วววินบงการให้หูเสวี่ยซงตามสืบเสาะรวบรวมเรื่องที่น่าอัปยศของนาง ชูหงเหมิงก็นึกขุนเคื่องใจบุตรสาวคนนี้เช่นกัน

ถึงที่สุดแล้วล้วนเป็นเพราะชูลั้วววินไม่อยู่อย่างสงบเสถียร เป็นฝ่ายมาต่อแยมารดาเลี้ยงก่อน จึงเป็นเหตุให้ภายในจวนปั่นป่วนวุ่นวายไปหมด วันนั้นเขาคงถูกวางยาจึงแตกตื่นตกใจไปกับวาจของเด็กปากไม่สิ้นกลืนน้ำนม ถึงกับสติฟั่นเฟือนคิดจะขายสมบัติพัสถานขอใช้เงินหลวงที่ยักยอกไป

* รังที่พลิกคว่ำไม่มีไข่ที่สมบูรณ์ หมายถึงการกระทำที่มีผลกระทบเกิดขึ้น เมื่อสิ่งที่เป็นพื้นฐานพังลงไป สิ่งที่เป็นส่วนประกอบย่อยย่อมพังตามไปด้วย

เขาเพียงทำหน้าที่เป็นคนกลางไกล่เกลี่ยยุติความขัดแย้งระหว่างทั้งสองฝ่าย เพียงเท่านั้นทุกคนก็สามารถใช้ชีวิตกันอย่างสุขสงบแล้วมิใช่หรือ ชูลั่วววินยังอยากพูดต่อ แต่ถูกบิดาไล่ตะเพิดกลับไปอย่างรำคาญใจ

ตอนนางออกจากโรงน้ำชา แสงแดดเจิดจ้ายามเที่ยงสาดกระทบไปทั่วสรรพางค์กาย แต่นางกลับรู้สึกเย็นยะเยือกไปทั้งใจ

เมื่อมีเรื่องกลัดกลุ้มสมุก นางก็คร้านจะไปที่ร้าน จึงตรงดิ่งกลับไปยังตรอกเถียนสุ่ยแล้วบอกให้เซียงเฉ่าออกไปจากห้อง นางเอนกายลงบนเตียง กระสับกระส่ายชั่วครู่ รู้สึกอึดอัดจนหายใจไม่ออก

สุดท้ายนางก็ลุกออกไปนั่งใต้เถาองุ่นในลานเรือน หมายจะปลดปล่อยอารมณ์คับข้องหมองใจให้จางหายไปข้าง

"เป็นอะไรไปหรือ เหตุใดถึงดูอารมณ์ไม่ดีเช่นนั้น"

ขณะที่เสียงบุรุษคุ้นหูดังมาจากด้านหลังนาง ชูลั่วววินไม่ต้องเห็นด้วยตาก็รู้ได้ว่าเพื่อนบ้านผู้สูงศักดิ์ยืนอยู่บนนั้นมองหาแม่อีกเช่นเคย

คราวก่อนไม่รู้ด้วยเหตุผลใดชื่อจื่อผู้นี้ถึงรู้เรื่องที่นางแบ่งเห็ดหูหนูขาวตุ๋นสาเล่ให้พวกชิงหยาง และตอนที่นางตุ๋นอีกครั้งในวันต่อมา หานชื่อจื่อยืนบนกำแพงอ้างว่าตามหาแม่อู้อยู่แล้วขอนางดื่มซามหนึ่งถ้วย

ลานเรือนเขาออกจะกว้างใหญ่ปานนั้น อีกทั้งอยู่ห่างจากกำแพงลานเรือนเล็กของสกุลซุพอสมควร เหตุใดทั้งแม่วและเจ้าของแม่วล้วนถูกอกถูกใจลานเรือนเล็กๆ นี่นักก็สุดจะรู้ได้

ชูลั่วววินกำลังหงุดหงิด คร้านจะตำหนิว่าเขาละลาบละลั้วและคร้านจะรักษาไมตรี นางเพียงลุกขึ้นคารวะเล็กน้อย

"อาหารไม่ได้มาที่นี้เจ้าคะ เชิญชื่อจื่อไปตามหาที่อื่น..."

กล่าวจบนางก็กลับลงป็นงบนเก้าอี้เอนแล้วใช้พัดใบลานโบก
ครั้งแล้วครั้งเล่า

วันนี้แม่นางบันท่ายเอนไม่เสแสร้งเสียแล้ว เช่นนั้นยามปกติที่นาง
มีอภยาศัยดีล้วนมิใช่น้ำใสใจจริงนักดังคาด

หานหลินเฟิงรู้สาเหตุที่ทำให้นางหงุดหงิด เขาเพียงหัวเราะ "มีเรื่อง
อันใดกัน บิดาเจ้าไม่ทำตามที่เจ้าบอกหรือ"

เพื่อนบ้านคนงามผู้เฒ่าได้ยื่นถ้อยคำนี้แล้วก็โน้มกายมาข้างหน้า
ในที่สุด นางผุดลุกขึ้นยืนถามอย่างมั่นใจ "วันนั้นชื่อจื่อ...ลอบฟังใช่หรือไม่"

นางหวนนึกถึงกลิ่นหอมตรงหน้าประดุหึ่งหนังสือ ดูเหมือนว่า
นางคาดเดาไม่ผิด เขาลอบฟังอยู่นอกห้องจริงๆ

ยังกล้าพูดว่าไว้นั่นเชื่อใจและจะไม่ส่งคนมาเฝ้าจับตาดูในที่แจ้ง
เป็นอันขาด ไร้สาระแท้ๆ ที่เดียว!

ไม่...เขากล่าวได้ถูกต้อง เขาไม่ได้ส่งคนมาเฝ้าจับตาดูในที่แจ้งจริงๆ
แต่กลับลดเกียรติดลงมากาะขอบกำแพงลอบฟังด้วยตนเองต่างหาก!

หานชื่อจื่อแสร้งทำตัวเป็นบุรุษเสเพลให้ผู้คนเข้าใจผิดและหัวเราะเยาะ
ได้ แสดงว่าเป็นคนหน้าหนาตากพอดู ถึงเพื่อนบ้านคนงามจะรู้เช่นนี้ ใบหน้า
ก็ไม่เปลี่ยนแปลง

ทางด้านหานหลินเฟิงกล่าวด้วยน้ำเสียงสงบนิ่ง "วันนั้นคุณหนูชู่
กับนายท่านใหญ่สกุลชู่สนทนากันเสียงดังอยู่สักหน่อย ข้าจึงได้ยิน
สองสามประโยคโดยไม่ตั้งใจ"

ชู่ลั่ววิน^๑ครั้นจะเอย่เตือนเขาอีกว่าห้องหนังสือของเรือนนางห่างจาก
กำแพงลานเรือนทางด้านนี้ไกลอยู่มาก เพียงกลั่นใจรอฟังเขาบอกจุดประสงค์
ที่มาเยือน

ทว่าห่านหลินเฟิงดูท่าทางไม่มีเจตนาขู่เข็ญ เขากล่าวต่อไปว่า "ถ้าคุณหนูชูปบเจอปัญหาารบกรวนใจ ลองเล่าให้ข้าฟังดูก็ไม่เสียหาย ไม่น่ว่าข้าอาจคิดหาวิธีคลี่คลายความวิตกกังวลของเจ้าได้"

วันนั้นเสียงเอ็ดตะโรอย่างโกรธเกรี้ยวของซูลั่วววินกระตุ้นให้เขาสนใจใคร่รู้ยู่บ้าง จึงยืนฟังอยู่นอกห้องหนังสือเรือนเล็กของสกุลซูลั่วววิน

เสียงร่ำไห้ตัดพ้อด้วยความผิดหวังในตัวบิดาของหญิงตาบอดผู้นี้ ทำให้คนได้ยินแล้วไม่อาจไม่สะเทือนใจ ห่านหลินเฟิงอยู่ห่างๆ ไม่มีอะไรทำ จึงตั้งใจพูดขึ้นแะเพื่อนบ้านคนงามให้คิดตก

ซูลั่วววินยิ้มอย่างผิดเพี้ยนเล็กน้อย นางไม่มีทางคิดโดยสิ้นเชิงว่าตนเองจะมีวันนี้ วันที่ในใจมีเรื่องกลัดกลุ้มสุมอก แต่ไม่อาจบอกกล่าวกับคนในครอบครัว กลับต้องมาพูดเปิดอกข้ามกำแพงเรือนกับบุรุษที่จะเป็นมิตรก็ไม่ใช่ศัตรูก็ไม่เชิง

นี่มิใช่เรื่องที่น่าขบขันหรือ

ในเมื่อเขาหลบฟังไปแล้ว นางพูดออกมาก็ไม่มีอะไรเสียหาย ด้วยเหตุนี้ซูลั่วววินจึงเล่าสั้นๆ ถึงเรื่องที่ตนแนะนำให้บิดาจ่ายชดเชยเงินหลวง แต่บิดากลับเปลี่ยนใจ

ห่านหลินเฟิงฟังนางกล่าวจบก็หัวเราะก่อนเอ่ยขึ้น "เจ้าเป็นสตรีอายุเพียงเท่านี้ คงผ่านเรื่องราวต่างๆ มาไม่มากนัก เหตุใดถึงคิดวิธีจ่ายชดเชยเงินหลวงนี้ออกมาได้"

นางนึกว่าเขาพูดถากถางเป็นนัยว่าตนโง่เขลาที่เอาเงินทองในเรือนตนเองไปอุดหนุน จึงเอ่ยด้วยน้ำเสียงขุ่นๆ "ข้าแค่คิดว่าในเมื่อผิดพลาดไปแล้ว ย่อมต้องพยายามแก้ไขให้ถูกต้องอย่างเต็มที่ มีอย่างที่ได้กระทำความผิดกลับไม่ต้องรับผิดชอบ เพียงแต่ท่านพอเห็นว่าใช้เงินทองซื้อความสบายใจนี้

ไม่คุ้มค่า ต่อให้ข้าชายที่นาร้านค้าช่วยอุดหนุนให้ ดีไม่ตีปีหน้าท่านพออาจทำเรื่องเช่นนี้ต่อไป...แล้วถ้าท่านพอต้องโทษจำคุก บรรดาลูกๆ ก็ต้องถูกเนรเทศออกจากเมืองหลวง แต่ก๊วยเยี่ยนจะเป็นเช่นนั้นไม่ได้ มีจะนั้นความพยายามตลอดหลายปีนี้ของเขาจะสูญเปล่าไปจนหมดสิ้น..."

ชั่วลั่ววันพูดเรื่องนี้แล้วก็คับอกคับใจขึ้นมาอีก นางลูกขึ้นตั้งท่าจะกลับห้อง ปล่อยให้นานชื่อจื่อตามหาแม่วอยู่ตรงนั้นคนเดียว

แต่คำกล่าวซ้ำๆ ของนานชื่อจื่อกลับตรึงเท้าของนางไว้กับที่ "บางที่... ข้าอาจมีวิธีช่วยเจ้า..."

นางได้ยินแล้วก็เงยหน้าขึ้น พุดไปยังทิศทางที่เสียงพูดของบุรุษดังขึ้น "ชื่อจื่อ ท่านพูดจริงหรือเจ้าคะ"

ทว่าเขาไม่มีตำแหน่งขุนนาง เป็นคนเอื้อระเหยลอยชายไปวันๆ ไม่มีอำนาจในมือสักนิด จะมีวิธีพลิกสถานการณ์ได้อย่างไร

ครั้นนางแสดงท่าทีกังขา นานหลินเฟิงกลับกล่าวอย่างใจเย็น "เจ้าไม่เคยได้ยินคำกล่าวที่ว่าเขื่อนยาวนับพันหลี่ยังทลายลงเพราะรังมด* หรือ ถ้าอ่านพวกตำราพงศาวดารบ่อยๆ จะพบว่าผู้ที่สร้างสถานการณ์สะเทือนฟ้าดินได้มักเป็นคนตัวเล็กๆ ที่พลิกหน้าประวัติศาสตร์เสมอ แม้ข้าจะไร้อำนาจ แต่ผอึกมีไมตรีส่วนตัวกับเหล่ากงกง** ขึ้นผู้น้อยในวังหลวง..." เขาเอ่ยถึงตรงนี้ก็เปลี่ยนเรื่องพูดอีก "จะทำตามวิธีของเจ้าต้องให้ฮ่องเต้ทรงออกพระราชโองการให้กองการค้าหลวงขายเครื่องราชบรรณาการที่เหลือค้างในห้องคลังถึงจะได้ เมื่อฝ่าบาทตรัสแล้ว ไม่ต้องให้บิดาของเจ้าตัดสินใจขึ้นเด็ดขาด เกรงว่าคนทั้งกองการค้าหลวงล้วนต้องไปสะสมบัญชีกัน

* เขื่อนยาวนับพันหลี่ยังทลายลงเพราะรังมด หมายถึงการเพิกเฉยต่อปัญหาหรือมองข้ามปัญหาเพียงเล็กน้อยสามารถนำไปสู่หายนะได้

** กงกง เป็นคำเรียกที่ใช้เรียกชั้นที่ในเชิงให้ความเคารพ

ซูลมุนนุ่นวาย ทางด้านวังหลวงนั้นข้าช่วยเจ้าเบิกทางได้ แต่เจ้าต้องบอก
บัญชีของเหลือค้างในห้องคลังของกองการค้าหลวงปีนี้ให้ข้าล่งรู้ เช่นนี้
ข้าจะได้รู้ว่าอะไรเป็นอะไร"

ซูลวอวินรู้ว่าเขาหาใช่คนไม่ได้ความรู้สติปัญญาไม่ ในเมื่อเขา
พูดเช่นนี้ก็แสดงว่ามีแผนการในใจแล้ว

สำหรับสมุดบัญชีของกองการค้าหลวง นางต้องคิดหาหนทางดู

ซูลวอวินไม่ถามต่อ นางส่งเสียงพูดไปทางด้านบนกำแพง "ไม่ว่าอย่างไร
ข้าก็ขอขอบคุณชื่อจื่อล่งหน้าด้วยเจ้าคะ น้ำใจในครั้งนี้ถึงต้องบุกน้ำลุยไฟ
วันหน้าข้าต้องทดแทนแน่นอน..."

ห่านหลินเฟิงหุบตาพูดเสียงเรียบ "หากมีเรื่องที่ต้องการความช่วยเหลือ
จากคุณหนูซู่จิงๆ เช่นนั้นข้าก็ไม่เกรงใจเจ้าแล้ว..."

นางได้ยินถ้อยคำนี้แล้วก็พูดเสริมขึ้นอีกอย่างไม่วางใจ "ตราบเท่าที่
ไม่ใช่การสังหารคน วางเพลิง หรือก่อกรรมทำชั่วฝ่าฝืนอาญาบ้านเมือง
ถึงต้องบุกน้ำลุยไฟข้าก็ไม่ปฏิเสธแน่นอนเจ้าคะ..."

น่าเสียดายที่พอนางกล่าวประโยคนี้ทำให้ความรู้สึกซาบซึ้งในบุญคุณ
จากใจจริงลดทอนลง เสียงหัวร่อแผ่วเบาของห่านชื่อจื่อตั้งขึ้น จากนั้น
บริเวณกำแพงเรือนก็เงียบเรียบไร้สัมผัสเสียงดังเดิม เห็นที่ว่าห่านชื่อจื่อที่ไปมา
ดุจสายลมคงจะจากไปไกลมากแล้ว

หลังจากการตกลงร่วมมือกันบนกำแพง วันถัดมาบุตรสาวกตัญญู
ของสกุลซู่ก็ออกจากเรือนอีกครั้ง นางหิ้วกล่องอาหารใบโตไปส่งอาหารให้
บิดาของตนเอง

แน่นอนว่าการส่งอาหารมือนี้ย่อมต้องมีเหตุผลบ้าง นี่เป็นการกระทำ

แทนคำขอภัยต่อบิดาของบุตรสาวกตัญญูที่พูดจาไม่ยั้งคิดเมื่อหลายวันก่อน คราวนี้ชูลัวววินซื้อสุราจันทัว* ซึ่งมีราคาถึงยี่สิบตำลึงเงินต่อหนึ่งไหเล็กๆ มาด้วย เมื่อเคาะดินเหนียวปากไหออกก็เห็นสุราสีเหลืองทองประกบกับส่วนผสมที่เป็นสมุนไพรไม่ต่ำกว่าสิบชนิดอย่างเช่นจันทร์หอม ลูกกระวาน สังกลิ้นหอมพุ่งลอยไปไกลร้อยหลီอย่างแท้จริง

แม้ว่าชุนหงเหมิงจะไม่ขัดสนเงินทอง แต่เขาก็หักใจซื้อสุราราคาแพงฟุ่มเฟือยเช่นนี้บ่อยๆ ไม่ลง ดูเหมือนว่าบุตรสาวจะสำนึกผิดจากใจจริงถึงขั้นทุ่มสุดตัวเพื่อมาขอภัย

สองวันนี้เขาต้องทำบัญชีจนไม่มีเวลาดื่มสุราให้สาวแก่ใจอย่างเต็มที่ กระทั่งกินอาหารก็ยังไม่ตรงเวลา

เดิมทีเขาก็อยากสุราอยู่แล้ว ยิ่งได้เห็นสุราดีๆ ก็อดใจไม่อยู่ทันที เขาจึงเผลอตัวดื่มมากเกินไป ต้องให้สาวใช้ของบุตรสาวประคองไปนอนพักบนตั่งนุ่มที่ห้องด้านในของที่ว่าการ

ชูลัวววินรอนบิดาเอนกายลงนอนเรียบร้อยและส่งเสียงกรนดังลั่น นางจิ้งโปกมือบอกเซียงเฉ่า

เซียงเฉ่าเข้าใจความหมายแล้วก็เริ่มค้นหาสมุดบัญชีที่วางกองสุมกันเป็นกองพะเนินทันที

ตอนชุนหงเหมิงตื่นขึ้นมา บุตรสาวก็ไม่อยู่แล้ว เขาได้ถามจากเสมียนได้ความว่านางหิ้วกล่องอาหารกลับไปแล้ว

เขาบิดขี้เกียจ เห็นว่าเป็นเวลาเย็นย่ำก็เตรียมตัวกลับจวนไปพักผ่อน ส่วนวันรุ่งขึ้นเป็นวันหยุดพักผ่อนดี

จวบจนอีกวันหนึ่งเขากลับไปทำบัญชีต่อยังที่ว่าการ ถึงพบว่าสมุดบัญชี

* จันทัว เป็นสุราสมุนไพรชั้นดีดั้งเดิมของมณฑลซานตง มีสีทองใสเป็นประกาย จึงเป็นที่มาของชื่อจันทัวที่แปลว่าทองระยิบ

เครื่องราชบรรณาการของปีนไห่หายไปเล่มหนึ่ง เขาหาอย่างไรก็ไม่พบ...

ทางด้านนางโจรทีลักขโมยสมุดบัญชีไปกลับถอนหายใจเบาๆ คราหนึ่ง
ในตอนที่กำลังจะนำมันไปมอบให้เพื่อนบ้านผู้สูงศักดิ์

บิดาของนางผู้นั้นไม่เหมาะจะเป็นขุนนางจริงๆ

ก่อนหน้านี้เพิ่งถูกตั้งชื่อขโมยจดหมายลับไป กลับไม่ระแวงระวัง
แม้แต่่น้อยว่าจะถูกนางขโมยสมุดบัญชีอีกแล้ว

ขึ้นป่ล่อยให้บิดาอยู่ในกองการค้าหลวงต่ออีกสองสามปี คนทั้งตระกูล
คงได้จูงมือกันเข้าคุกอย่างอบอุน่สุขสันต์โดยไม่มีปัญหาใดๆ ทั้งสิ้น

ทว่าในใจนางยังคงรู้สึกหวั่นวิตก ไม่รู้ว่าหานซื้อจื่อหลอกหลวงนาง
หรือไม่

นางรู้ดีว่าถ้าเป็นเรื่องกลอุบาย ตนเองมิใช่คู่ต่อสู้ของบุรุษผู้นั้น
โดยสิ้นเชิง

ขณะที่นางยืนอยู่ข้างกำแพงอย่างเหม่อลอยพลันได้ยินเสียงลูกแมว
ร้องเหมียวๆ จากนั้นก็มีคนยืนเจ้าตัวน้อยชนปุกปุยมาชิดใบหน้านาง

Чуฉ่ววีนมองไม่เห็น นางเกือบร้องอุทานออกมาด้วยความตกใจ
จนกระทั่งได้กลิ่นหอมคุ้นเคยถึงเอ่ยขึ้น "ซื้อจื่อ ท่านอยากทำให้ข้าตกใจตาย
หรือเจ้าคะ"

หานหลินเฟิงวางลูกแมวที่เฟิงหย่านมในมือเขาลงบนมือนาง
"น้องสาวของอาหรงคลอดเจ้านี้ออกมา ตอนนั้นคุณชายใหญ่ของจวนจี้กั้วง
มอบอาหรงให้ข้า วันนี้คุณชายใหญ่เอามาให้ข้าอีกตัว มอบให้เจ้าได้พอดี"

Чуฉ่ววีนนิ่งงันไป ถึงนางจะมองไม่เห็น แต่ได้ยินเสียงเจ้าเคยบอกว่า
อาหรงไม่ใช่แมวพันธุ์พื้นเมือง แต่เป็นแมวซื้อจื่อ* ตาสองสี มีขนสีขาवलอด

* แมวซื้อจื่อ เป็นคำอธิบายถึงแมวที่มีลักษณะขนหางยาว ในที่นี้สื่อถึงแมวพันธุ์ Lingling Lion Cat ซึ่งเป็น
แมวพันธุ์พื้นเมืองจากประเทศจีน มีลักษณะขนยาวสีขาว มีตาสองสีคือสีฟ้ากับสีอำพัน

ทั้งตัว

แมวพันธุ์นี้ล้วนเป็นเครื่องราชบรรณาการที่ถวายเข้าวังหลวงทั้งนั้น
ยากจะหาไว้ในครอบครองสักตัว เว้นแต่พวกขุนนางสูงศักดิ์

และตัวที่เขาวางลงในมือนางตอนนี้มีขนยาวนุ่มมือเช่นเดียวกับอาหรง
แมวล้ำค่าราคาแพงเช่นนี้ เหตุใดเขาถึงมอบให้นางเล่า

หานหลินเฟิงพูดอธิบายอย่างถูกจังหวะ "คุณชายชูปบอกว่าดูเหมือน
ห้องหนังสือในเรือนเจ้าจะมีหนู ข้ามืออาหรงแล้ว ไม่อยากเลี้ยงเพิ่มอีกตัว จึง
เอามาฝากเลี้ยงในเรือนเจ้าได้พอดี ว่าอย่างไร ไม่เต็มใจช่วยข้าหรือ"

ซู่วอวินยิ้มน้อยๆ อย่างอ่อนใจ สามารถใช้แมวเครื่องราชบรรณาการ
มาจับหนูได้ ต้องเป็นคนมือเดบใจกว้างเพียงใดกัน

ทว่าข้อจี้ผู้นี้หากให้ของคนแล้วมีอาจบปฏิเสธได้

เวลานี้นางขอความช่วยเหลือจากหานซือจี้้อยู่ ต่อให้เขาจูงราชสีห์มา
ก็ต้องเลี้ยงดูให้โดยไม่อดอดเช่นเดียวกัน นับประสาอะไรกับแค่แมวตัวหนึ่ง!

37

เขาจะฝากเลี้ยงก็ได้ แต่นางต้องพูดออกตัวไว้ก่อน
 ชูล้อววินกอดลูกแมวไว้กับอก กล่าวอย่างล่งเลว่า "สัตว์เลี้ยงพวกนี้
 อาจเจ็บป่วยหรือหนีหายไปอย่างเลี้ยงไม่ได้ แม้ว่าข้าจะคอยระมัดระวังแล้ว
 แต่ถ้าเลี้ยงไม่รอด หานซื้อจิ้งคังไม่โทษข้าใช่หรือไม่เจ้าคะ"

"เกิดแก่เจ็บตายเป็นธรรมดาของชีวิต ข้าจะโทษเจ้าด้วยเหตุใด"
 หานหลินเฟิงหลุบตาพลงกล่าว

ชูล้อววินฟังแล้วเผยรอยยิ้มบางๆ ที่ยากจะให้เห็นในช่วงหลายวันมานี้
 ปกติнынตาคุณั้นของนางจะฉายแววเฉยเมยและเย็นชา แต่ทันทีที่
 ยิ้มออกมาขนตาตกค้างอนยาวนานนั้นจะขับเน้นดวงตาที่ไค้งลงคล้าย
 พระจันทร์เสี้ยวให้แลดูน่าเอ็นดูเป็นหนักหนา

หานหลินเฟิงก้มหน้ามองสตรีอ่อนเยาว์ที่เอาช้างแก้มฎุไถชนลูกแมว
 เบาๆ ก็ราวกับมีอะไรบางอย่างสะกิดหัวใจให้คันยิบๆ

ตอนเขาได้สติคืนมาถึงตระหนักได้ว่าท่อนแขนยาวของตนยกขึ้นค้างกลางอากาศ เกือบจะลုပ်พวงแก้มนวลเนียนอีกข้างของนางแล้ว...

หานหลินเฟิงชมวดคิ้วมองดูมือที่ยกค้างไว้แล้วก็คล้ายตื่นตกใจที่ตนเองเผลอไผลไป มือของเขาเปลี่ยนทิศทางการกะทันหันไปตึงสมดุบัญญัติมาจากมือนาง หลังจากกล่าวลานางสั้นๆ ก็พลิกกายขึ้นกำแพงไป

ชั่วลั่ววันมิได้ล่วงรู้ว่าเมื่อครู่หานหลินเฟิงลืมหันไปชั่วขณะ นางเพียงอุ้มแมวไว้พลางบอกให้เซียงเฉ่าไปหานมแพะมา ทั้งยังพูดพึมพำกับตนเองต่อ

"ในเมื่อตัวเจ้ามีสี่ขาตลอดทั้งตัวก็เรียกเจ้าว่าอาเสี่ยว* แล้วกัน"

อีกฝั่งหนึ่งของกำแพง ซึ่งหยางรอนเจ้านายกระโดดลงจากกำแพงแล้วจึงขยับเข้าไปถามไถ่ๆ อย่างระมัดระวัง "นายน้อย...ท่านต้องตาต้องใจคุณหนูผู้นี้ใช่หรือไม่ขอรับ"

แม้ว่าเขาจะเป็นบุรุษหยาบกระด้างก็ยังสังเกตเห็นว่านี่ผิดปกติอยู่สักหน่อย...ต่อให้นายน้อยสงสารหญิงตาบอดผู้นั้น แต่ก็ออกจะดูแลช่วยเหลือมากเกินไปกระมัง

ยังไม่ต้องเอ่ยถึงว่าเดิมทีนายน้อยไม่ใช่พวกที่จะเป็นฝ่ายเอาอกเอาใจสตรีได้ ต่อให้เินยามปกติเป็นพวกคุณหนูตระกูลสูงศักดิ์ที่ชื่นชอบหลงใหลเขาเหล่านั้น นายน้อยก็ไม่ได้เอาใจใส่ไปเสียทุกอย่างปานนี้

เพียงเพราะวันนั้นนายน้อยอยู่ข้างกำแพงฝั่งนี้ลอบฟังคุณหนูใหญ่สกุลซุพูดหยอกล้ออาหารงว่าหากนางมีแมวสักตัวเอาไว้กอดได้ผ้าห่มในฤดูหนาวจะต้องอบอุ่นอย่างยิ่ง

* เสี่ยว แปลว่าหิมะ

ซึ่งหยางที่ได้ยินเช่นนั้นยังลืมเรื่องนี้ไปแล้วด้วยซ้ำ แต่ปรากฏว่าสองสามวันถัดมานายน้อยตั้งใจขอลูกแมวที่เพิ่งหย่านมตัวนี้มาจากคุณชายใหญ่ของจวนจี้กั๊วกงโดยเฉพาะ ทั้งยังถูกลูกจอกเอาไปมอบให้นาง

เขารู้สึกว่านายน้อยของตนคงโดดเดี่ยวเจียบเหงามานานเกินไป จนคล้ายว่าจิตใจจะหวนไหว เริ่มชมชอบหญิงตาบอดผู้นั้น

เขาไม่อาจไม่เอ่ยปากเตือนสตินายน้อย หวังว่านายน้อยจะกระจำแจ้งว่าความรักกลับๆ นี่มีจุดที่ไม่เหมาะไม่ควรมากมาย

หานหลินเฟิงฟังคำกล่าวนี้นี้แล้วก็ขมวดคิ้ว ฝืนทำซะงักไปเล็กน้อย เขาไม่คิดว่าตนเองจะมีใจชอบพอซูลั้วอวีน

เรื่องระหว่างเขากับนางส่วนใหญ่เป็นแค่ความบังเอิญ อีกทั้งเขายังเกิดความสงสัยว่านางหญิงตาบอดผู้นั้นอยู่หลายส่วน

นางเป็นสตรีที่มีภูมิหลังน่าสงสัย ทว่าเพียรพยายามใช้ชีวิตอย่างมีศักดิ์ศรี

หานหลินเฟิงไม่ใช่คนที่อยู่ว่างๆ ชอบอ่านบทละครประโลมโลกและแจ่มแจ้งดีว่าวันหน้าตนควรแต่งภรรยาเช่นไร

ไม่ว่าพินิจจากด้านใด สตรีบ้านใกล้เรือนเคียงผู้นี้ล้วนไม่คู่ควรกับเขา ซึ่งหยางเอ่ยเตือนได้ถูกต้อง ดูท่าเขาจะหลงเพลิดเพลินกับชีวิตในตรอกที่วันเวลาผ่านไปอย่างเจียบสงบและผ่อนคลายสบายใจนานเกินไป

"ซึ่งหยาง เจ้าคิดมากไปแล้ว ข้ารู้ดีว่าตนเองทำอะไรอยู่..." หานหลินเฟิงกล่าวคำนี้จบก็สาวเท้าก้าวใหญ่ไปทางห้องหนังสือ แขนเสื้อยาวๆ สะบัดพลี้วไปตามจังหวะก้าวเดิน

ซึ่งหยางติดตามอยู่ข้างหลังนายน้อย ระบายลมหายใจเบาๆ คราหนึ่งเขารู้จักนิสัยใจคอของนายน้อยดี เจ้านายของเขาเป็นคนที่ควบคุมตนเองได้ดี

อย่างยิ่ง

ในเมื่อนายน้อยบอกว่าเขาคิดมากไป เช่นนั้นก็แสดงว่านายน้อย
ไม่มีความคิดที่จะพัวพันกับคุณหนูใหญ่สกุลชุกอีก

อีกด้านหนึ่งเรื่องที่ซูลัวววินกังวลใจอยู่ตลอดมีความคืบหน้า
อย่างรวดเร็วยิ่ง

ว่ากันว่าตอนที่ฮ่องเต้กับบรรดานุตรหลานวัยหนุ่มสาวตีคลีด้วยกัน
ในวังหลวง ไม่รู้ว่าใครที่จู่ๆ เอ่ยถึงภัยแล้งที่เขตซานซี ครั้นพูดถึงว่า
ท้องพระคลังร่อยหรอว่างเปล่า สุดปัญญาจะหามาเพิ่มเติมชดเชย ก็ไม่รู้อีกว่า
เป็นผู้ใดที่กล่าวโยงไปถึงเรื่องในอดีตสมัยฮ่องเต้เว่ยเซวียนที่มีพระราชโองการ
ให้ขายเครื่องราชบรรณาการเหลือค้างในท้องคลัง

ครั้งนั้นเรื่องนี้ได้รับการชื่นชมยกย่องจากเหล่าขุนนางซึ่งสรรเสริญกัน
ไม่หยุดถึงพระปรีชาสามารถของอดีตฮ่องเต้

ฮ่องเต้เว่ยเซวียนกลัดกลุ้มด้วยเหตุภัยแล้งของซานซีมานานพักใหญ่
คิดไม่ถึงว่าจะพบทางออกฉับพลันระหว่างที่เล่นสนุกกับผู้เยาว์กลุ่มหนึ่ง

วันนั้นตีคลีไปได้ครึ่งทางฮ่องเต้ก็บอกให้ทุกคนแยกย้าย จากนั้นก็
กลับไปยังห้องทรงพระอักษรอย่างตื่นเต้น โบกมือเรียกคนของกองการค้าหลวง
มาไต่ถามเรื่องจำนวนเครื่องราชบรรณาการที่เก็บสะสมอยู่ในท้องคลัง

หัวหน้ากองการค้าหลวงซึ่งเป็นผู้ดูแลรับผิดชอบอยู่ถูกฮ่องเต้เรียกตัว
ไปถามความก็เริ่มใจคอไม่ดี กล่าวบายเบี่ยงว่าฝ่าบาทถามอย่างกะทันหัน
ตนยังไม่ทันได้ดูสมุดบัญชี พอฮ่องเต้ถามอะไรเขาก็ตอบว่าไม่รู้เรื่องหรือพูด
อย่างคลุมเครือกำกวม

แต่จะว่าไปก็ช่างบังเอิญดีแท้ จังหวะนี้เองมีขันทีน้อยที่คอยรับใช้อยู่

ด้านข้างกำลังจัดเรียงฎีกาที่กรมกองต่างๆ ยื่นถวายฮ่องเต้อยู่ ปรากฏว่า เขาพบสมุดบัญชีเล่มหนึ่งในกล่องฎีกาของกองการค้าหลวงพอดี

ดูไปแล้วเป็นความสะเพร่าของขุนนางในกองการค้าหลวงที่วาง สมุดบัญชีปะปนอยู่ในกล่องใส่ฎีกาที่ถวายเสียเอง

ตอนที่ขันทีน้อยหยิบสมุดบัญชีคืนให้หัวหน้ากองการค้าหลวงด้วยความหวังดี ได้ทำผู้นั้นร่างสั่นทึ่มอย่างหนัก

เขาไม่เห็นว่าเป็นความบังเอิญ แต่แคลงใจว่าฮ่องเต้ได้ยินข่าว ระแคะระคายอะไรมา ถึงได้เจตนาใช้สมุดบัญชีหยั่งท่าทีของเขาเป็น การตักเตือน

ยามฮ่องเต้ซักถามเขาอย่างอบอุ่นเป็นกันเองว่าเครื่องราชบรรณาการ ที่เก็บสะสมอยู่ในห้องคลังปีนี้มีมากน้อยเพียงใด สามารถขายเป็นเงิน ได้เท่าไร หัวหน้ากองการค้าหลวงไม่กล้าปกปิด ได้แต่กล่าวรายงานตามจริง อย่างละเอียด

ฮ่องเต้ฟังแล้วฟังพอใจอย่างมาก บอกให้เขาจัดการเรื่องนี้ให้ลุล่วง โดยไวแล้วนำเงินที่ได้จากการขายเครื่องราชบรรณาการมอบให้กรมอากรไป บรรเทาภัยพิบัติ

อันที่จริงฮ่องเต้ก็แปลกใจอยู่ครั้น ระยะนี้ไม่ถือว่าอากาศร้อน ในห้องทรงพระอักษรยังวางน้ำแข็งก้อนคล้ายร้อน เหตุใดหัวหน้ากอง การค้าหลวงที่คุกเข่าอยู่ถึงเหงื่อไหลดุดสาดผ่น ตอนเขาลุกขึ้นยังเห็นด้านหลัง ขูดขุนนางเปียกชุ่ม

เขาเป็นว่าหลังจากวันนั้นประตูดใหญ่ของกองการค้าหลวงปิดสนิท ขุนนางน้อยใหญ่ที่เกี่ยวข้องทั้งหมดล้วนถูกกักตัวอยู่ที่เรือนหลังของที่ว่า การ หนึ่งวันหนึ่งคืน

เมื่อ ‘ห่านหลินเฟิง’ กำลังจะถูกกระซางหน้าทากนุรุเสพลออกมา
เข้ากับ ‘ซูลั่วอวี่น’ สตรีผู้กุมความลับของเขาจึงต้องจับพลัดจับพลูแต่งงานกัน
ขณะที่ซูลั่วอวี่นซึ่งต้องเป็นเจ้าสาวกะทันหันตั้งใจว่าจะอยู่อย่างสงบเสถียร
เพียงรอวันที่ห่านซื้อชื่อหย่ากันนางและเป็นอิสระเท่านั้น
ส่วนห่านหลินเฟิงกลับพอใจไม่น้อยที่เหตุการณ์เป็นไปเช่นนี้
เพราะในเรื่องสตรีนั้นเขาช่างเลือกอย่างยิ่ง
และซูลั่วอวี่นก็เป็นคนที่เขาเลือกแล้ว
อีกทั้งกันที่ที่เล็งเป้าหมายไว้ย่อมไม่ปรามือเด็ดขาด!
ตอนนี้เขาย้ายต้นหมอยามเหม็นต้อหอมลมนุรุโล่ในตัวนั้นเข้ามาปลูกในจวนได้แล้ว
กว่าจะจำเป็นต้องหมั่นดูแลเอาใจใส่ให้ดี
จะได้ไม่เหี่ยวเฉาโรยราและพลิดดอกออกผลให้เขาได้เชยชม...

JAMSAI CUSTOMER CARE
ดูแลทุกท่านด้วยใจ
โทร. 02 840 4888
www.jamsai.com

ชวนคุณมาอ่านหัวใจ

ทดลองอ่าน

มากกว่ารัก

ISBN 978-616-06-3284-8

9 786160 632848

ราคา 499 บาท